

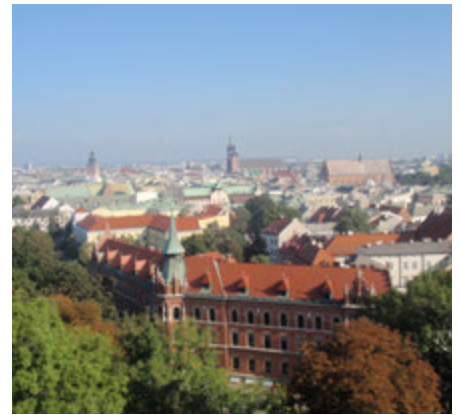
AKO BOLO U NAŠIEH SEVERNÝCH SUSEDOV

Prvý mesiac v škole sme završili perfektne, lebo nás druhákov a zopár prvákov, spolu s pani profesorami Kakalejčíkovou, Tomkovou a Spirčákovou, čakali dva dni strávené mimo Slovenska. Cieľ bol jasný – exkurzia Osvienčimu a Wavelu v Krakowe. Chcete vedieť, ako sme sa mali? Tak šup, šup, čítajte ďalej.

Dvadsiateho tretieho v skorých ranných hodinách sme vyrazili z Popradu, vyzdvihli študentov, ktorí boli „po ceste“ do Poľska a pokračovali sme rovno do Osvienčimu. Cesta bola dlhšia, ale prekvapivo pokojná. Žiaden smiech, žiadne spievanie...asi preto, že sme boli unavení. Po príchode do cieľa sme sa ospanlivo vytackali z autobusu, nachystali si jedlo, fotoaparáty, peniaze na záchody, poriadne sa zababušili do bünd, keďže počasie bolo chladné a upršané a mohli sme vyraziť na exkurziu. Hneď v prvom tábore nás vítal nápis „Arbeit macht frei“ – pre tých, čo nevedia po nemecky – Práca oslobodzuje. V tomto tábore sme videli kopu šiat zadržaných ľudí, vlasy, obuv, detské hračky, kufre, hrebene, videli sme, na akých posteliach spávali, ako

vykonávali hygienu. Videli sme fotografie ľudí, ktorí tam zomreli – ženy, muži, žiaľ aj deti. V druhom tábore sme si prešli len príbytky, v ktorých boli ubytovaní. Dozvedeli sme sa, ako tam spávali, že keď bola zima, mali len pár kúskov prikrývkov na tisícku ľudí, ako sa o ne bili, aby bolo každému aspoň trochu teplo, ako ich zaživa jedli potkany. Des a hrôza. Po tejto prehliadke sme sa presunuli na vyhladkovú vežu, odkiaľ sme videli celý druhý tábor – Auschwitz Birkenau. Zdesení tým, čo sme videli a počuli, sme sa poďakovali sprievodcovi za prehliadku a nasadli do autobusu, ktorým sme šli rovno do Krakowa. Po ceste sme si niektorí dali „šľofika“. Po príchode do Krakowa nás vívalo také isté počasie ako v Osvienčime. Zobrali sme si z autobusu „švestky“, utekali sme do hotela, v ktorom sme mali byť ubytovaní a uzímení sme čakali na to, kedy sa konečne presťahujeme do teplých izieb. Po vybavovačkách na recepcii sme sa konečne dostali na izby. Ako malé deti sme tam vleteli a už si rezervovali, ktorá posteľ bude koho. Ale nastali menšie problémy, takže sme si izby museli vymeniť za iné. To nám

však neprekážalo, boli sme radi, že sme v teple. Neskôr sme si šli obhliadnuť centrum mesta. Mali sme dvojhodinový rozchod, tak prečo to nevyužiť? Chodili sme krížom - krážom po obchodoch, zháňali suveníry, fotili sa všade, kde sa dalo aj

nedalo a čo bolo asi hlavné - hľadali sme reštaurácie, pizzérie, McDonald alebo hocičo iné, kde sa dalo najesť. Po dvoch hodinách sme sa zase uzímení vrátili do hotela, vedúci izieb vyzdvihli kľúče a hurá na izby. Väčšina z nás sa prezliekla rovno do pyžama a šla spať, alebo si niečo dobré prečítali alebo blúdili po druhých izbách a vymieňali si zážitky. O 10. hodine padla večierka, všetci zaliezli do svojich izieb a ponorili sa do snov. Všetci sme sa videli znova ráno na raňajkách. Hneď po nich sa skontrolovali izby, odovzdali kľúče, počkali sme na sprievodkyňu a vybrali sme sa na prehliadku Wavelu. Konečne bolo aj počasie múdrejšie a z oblohy sa na nás usmievalo slnko. To miesto bolo krásne. Videli sme kaplnku, hrobky panovníkov, klenoty, vyšplhali sme sa na vežu, aby sme sa dotkli srdca zvonu a z úprimného srdca si niečo zaželeli - to bola povinná súčasť prehliadky. Taktiež sme sa fotili na každom rohu. Po prehliadke sme mali krátku pauzu a pomaly sme schádzali do autobusu, ktorý nás čakal. Poďakovali sa sprievodkyňi a vyrazili sme s množstvom zážitkov na cestu domov. Po ceste sme sa ešte zastavili v McDonalde, aby sme sa najedli, kto potreboval, šiel na Wc a šli sme domov. V autobuse sme dostali pohľadnice z Wavelu, odpovedali sme na otázky z exkurzii, ktoré sa pýtala pani profesorka Tomková a potom sa ponorili do spánku. Ani sme sa nenazdali a boli sme späť na Slovensku. Po príjemne strávených dvoch dňoch sa nám ani nechcelo domov. Veď komu by sa aj chcelo, keď na druhý deň sme šli do školy?

IVA

